

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Maniqueïsme dramàtic

1 De què va? Vigo, 1989. Pilar veu com el seu fill s'enfonsa en la droga i junt amb d'altres mares fa front als traficants...

2 Com va? Gerardo Herrero, bon productor cinematogràfic, aigualia el seu prestigi dirigint pel·lícules pedestres. *Heroïna* és film de denúncia social anys 70, d'un maniqueïsme dramàtic que malmet l'eficàcia del discurs narratiu, a mig gas. Perquè Herrero i González Sinde al guió *-La suerte dormida-* prenen

massa partit per les mares gallegues d'Érguete i la seva lluita formidable contra els capos de la droga enmig la corrupció judicial i policial. Això fa que el film s'emmiralli en les vicissituds del personatge interpretat per Adriana

Ozores, que broda aquests papers vindicatus a què ens té acostumats. El pitjor d'aquesta mare coratge de bon veure resideix en què l'òptica del film no té altra visió que la de mostrar el nucli familiar de l'heroïna i la seva lluita personal contra els poders fàctics. I als dolents de la pel·lícula que són d'opereta, bigotet franquista inclòs.

Si *Los lunes al sol* tocaven el voraviu de l'Espanya PePera, aquests dilluns a l'ombra

ZP brinden solució melodramàtica al problema de la drogaaddicció amb mares que piquen cassoles a frec de conte de fades.

3 I va: per a nostàlgics dels films de denúncia militant amb final guai.

Heroïna

Director: Gerardo Herrero. Intèrprets:

Adriana Ozores, Javier Pereira, María Bouzas, Carlos Blanco, Raquel García, Marta Santa. Espanya, 2005.

111 minuts. Rambla.